

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

P-2291/2025

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu Maji Jurovicki, u pravnoj stvari tužitelja DRUGA FUNDACIJA SPV d.o.o., OIB: 25132169807, Lonjička ulica 2A, Zagreb, zastupanog po punomoćniku Domagoj Tomić, odvjetnik iz Zagreba, protiv tuženika RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., OIB: 53056966535, Magazinska cesta 69, Zagreb, zastupan po punomoćniku Josip Grošeta, odvjetnik u OD Glamuzina & Grošeta d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon javne glavne rasprave zaključene 2. lipnja 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka, s danom objave 12. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna ugovorna odredba sadržana u čl. 3. Ugovora o kreditu broj: 128-50-3402598 sklopljenog dana 13.04.2006. godine između Milivoj Postružin, kao korisnika kredita s jedne strane i Raiffeisenbank Austria d.d., kao kreditora s druge strane, i to u dijelu koji glasi: „3,30% (tri zarez trideset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita“

II. Nalaže se tuženiku, isplatiti tužitelju iznos od 277,05 € , sa zakonskom zateznom kamatom, tekućom na taj iznos od 18. travnja 2006. do isplate po stopi koja je: - do 31.12.2007. godine, određena Uredbom o visini stope zatezne kamate; - od 01.01.2008. do 31.07.2015. godine, određena za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, - od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine, određena za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, - od 01.01.2023. godine do 29.12.2023. godine, određena za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, od 30.12.2023. godine do isplate, određena uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu od 1.273,18 € sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 12. lipnja 2026. do isplate, određenom uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadu parničnih troškova u iznosu od 1.000,00 € kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi tvrdi da su Milivoj Postružin kao korisnik kredita i tuženik 13. travnja 2006. sklopili Ugovor o kreditu, broj ugovora: 128-50-3402598 kojim je tuženik kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje korisniku kredita kredit 13.609,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti obračunato po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja, s rokom otplate od 84 mjeseca. Ističe da je ugovor o kreditu tipski ugovor kojeg je sastavio tuženik te da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo i da ta odredba nije jasna i razumljiva, a tuženik nije informirao korisnika kredita o tome koji bi stvarni troškovi bili obuhvaćeni ovom naknadom, razlozima koji bi opravdavali naplaćivanje takve naknade, svrsi naknade, relaciji odnosa između iznosa naknade i zauzvat pruženih usluga, pa je ta odredba prouzročila znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka na štetu potrošača. Navodi da su korisnik kredita i tužitelj 10. lipnja 2023. sklopili Ugovor o ustupu tražbine (cesiji), temeljem kojeg je korisnik kredita prenio na tužitelja sva potraživanja s osnova ništetnih ugovornih odredbi Ugovora o kreditu sklopljenog s tuženikom, a radi se o tražbini koju je tuženik od korisnika kredita primio kao naknadu za obradu kredita u iznosu od 298,03 €.

2. Tuženik u odgovor na tužbu ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije jer da je tražbina potrošača strogo osobne naravi pa ne može biti predmet ustupa. Oспорava da je korisnik kredita bio potrošač, a istaknuo je i prigovor zastare. Ističe da je odredba ugovora o kreditu o naknadi za obradu kredita jasna, razumljiva i lako uočljiva, o njoj se pojedinačno pregovaralo i nije suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Navodi da čak kad bi predmetna odredba bila ništetna, radilo bi se o tome da je uzrok ništetnosti zabrana manjeg značaja pa se ništetnost ne može isticati. Prigovara vrijednosti predmeta jer je tužitelj je vrijednost predmeta spora naznačio u iznosu od 1.625,25 € dok tužbenim zahtjevom potražuje isplatu iznosa od 298,03 € slijedom čega je vrijednost predmeta spora očito suviše visoko naznačena. Oспорava i tijekom zateznih kamata.

3. Sud je u dokaznom postupku temeljem čl. 220. st. 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 62/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje ZPP) proveo dokaze uvidom u dokumentaciju u spisu i to u obavijest o ustupu (list 7 i 8 spisa), u ugovor o ustupu tražbine (list 9 do 13 spisa), u prijepis knjigovodstvene kartice (list 15, 18 do 21 spisa), u ugovor o kreditu (list 22 do 26 spisa), u obavijesti o promjenama kamatne stope (list 27 do 32 spisa) i saslušao svjedoka Milivoja Postružin.

4. Sve izvedene dokaze sud je ocijenio primjenom odredbe čl. 8. te je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. Predmet spora je tužiteljev zahtjev za isplatu iznosa po osnovi ništetnosti odredbi ugovora o kreditu o naknadi za obradu kredita u iznosu od 298,03 €.

6. Među strankama nije sporno da su tuženik i korisnik kredita Milivoj Postružin 13. travnja 2006. sklopili Ugovor o kreditu, broj ugovora: 128-50-3402598 a nije sporno ni da je ulazna naknada u iznosu od 277,05 € naplaćena 18. travnja 2006. pa je tužitelj povukao tužbu za iznos od 20,978 € na ročištu 4. ožujka 2026. sukladno potvrdi tuženika o naplaćenoj naknadi, čemu se tuženik nije protivio i specificirao tužbeni zahtjev.

7. Iz ugovora o kreditu broj 128-50-3402598 proizlazi da se radi o potrošačkom ugovoru jer korisnik kredita nije obrtnik, niti trgovac pojedinac, već fizička osoba koja ne obavlja registriranu djelatnost pa se radi o potrošaču sukladno odredbi čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 79/07 – dalje u tekstu: ZZP) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu.

8. Čl. 6. ugovora o kreditu određeno je da je namjena kredita kupnja vozila. Iz niti jednog dokaza ne proizlazi da bi korisnik kredita bio obrtnik ili trgovac, odnosno da bi obiteljska kuća bila korišten u bilo kakve poslovne svrhe.

9. Čl. 1. ugovora o kreditu ugovoreno je da tuženik odobrava i stavlja na raspolaganje korisniku kredita kreditu u kunskoj protuvrijednosti od 13.609,00 CHF.

10. Čl. 3. ugovora o kreditu ugovoreno je da naknada iznosi 3,30% od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita.

11. Iz ugovora o ustupu/prijenosu tražbine utvrđeno je da su Milivoj Postružin i tužitelj sklopili ugovor o ustupu tražbine 10. lipnja 2023. Čl. 1. i 2.1. ugovora o ustupu tražbine ugovoreno je da Milivoj Postružin ustupa tužitelju novčanu tražbinu prema tuženiku nastalu po osnovi ništetnih odredbi ugovora o kreditu broj 128-50-3402598 sklopljenog između Milivoja Postružina i tuženika, i to tražbina na povrat preplaćenih iznosa s naslova valute, kamata i svih plaćenih naknada.

12. Tražbina iz čl. 2.1 ugovora o ustupu potraživanja je odrediva, tj. činidba koja je predmet ustupa je odrediva, bez obzira na to što u čl. 2. ugovora o ustupu tražbine nije naveden konkretan novčani iznos. Ugovor o ustupu tražbine sadrži podatke o vjerovniku, dužniku i pravnom temelju tražbine koja se ustupa, te je vidljivo da se ustupa cjelokupna tražbina ustupitelja prema tuženiku po osnovi ništetnih odredbi predmetnog ugovora o kreditu. Takvim naznačivanjem predmeta cesije činidba je odrediva jer je ustupljena cjelokupna tražbina, vidljivo je koja tražbina je ustupljena, a visina te tražbine se može utvrditi s obzirom na to da se može utvrditi u kojem iznosu je korisnik kredita platio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva.

13. Nije osnovan tuženikov prigovor nedostatka aktivne legitimacije. Odredbom čl. 80. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, 41/08, 78/15, 29/18 – dalje: ZOO) propisano je da vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na ovoga svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi, ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga.

14. Tražbina koje je predmet ugovora o ustupu potraživanja nije strogo osobne naravi bez obzira na to što je ustupitelj potrošač sukladno čl. 3. ZZP-a, a primatelj je pravna osoba (dakle, nije potrošač). Tražbina koje je predmet ustupa je novčana tražbina, a novčane tražbine nisu strogo osobne naravi neovisno o svojstvu ustupitelja kao potrošača, niti se njihova narav protivi ustupu.

15. Promjena u osobi vjerovnika ne utječe na identitet tražbine pa nije odlučno to što je ustupitelj potrošač, a primatelj nije. Identitet tražbine ustupom nije promijenjen što proizlazi iz odredbe čl. 84. st. 1. ZOO-a kojom je propisano da primatelj ima prema dužniku ista prava koja je ustupitelj imao prema dužniku do ustupanja. Dakle, novčana tražbina potrošača na temelju potrošačkog ugovora zadržava takvo svojstvo i nakon ustupa tražbine osobi koja nije potrošač. To znači da se i u odnosu tužitelja kao primatelja te tražbine i tuženika kao dužnika primjenjuju propisi koji se odnose na zaštitu potrošača.

16. Nadalje, i Europski sud zauzima takvo pravno stajalište u presudi C-383/18 od 23. svibnja 2019. (sudska praksa je javno dostupna na Internetским stranicama Europskog suda). Europski sud je u točki 20. obrazloženja presude C-383/18 zauzeo sljedeće stajalište: "Uvodno valja pojasniti kako okolnost da se sporovi u glavnom postupku vode isključivo između prodavatelja robe ili pružatelja usluga ne predstavlja prepreku primjeni Direktive 2008/48 o ugovorima o potrošačkom kreditu. Naime, kao što je to naveo nezavisni odvjetnik u točki 24. svojeg mišljenja, područje primjene te direktive ne ovisi o identitetu stranaka u predmetnom sporu, nego o svojstvu stranaka ugovora o kreditu. Međutim, u ovom slučaju potraživanja koja su predmet sporova u glavnom postupku proizlaze iz triju ugovora o potrošačkom kreditu sklopljenih između triju potrošača i triju tuženika u glavnom postupku te su prenesena na tužitelja u glavnom postupku nakon prijevremenog ispunjenja obveza prema navedenim ugovorima."

17. Svjedok Milivoj Postružin iskazao je da je kredit podigao 2006. za kupnju automobila i to 13.609,00 CHF, da je ugovor već bio sastavljen, nije bilo nikakvih pregovora prije sklapanja ugovora o kreditu, da je dobio ugovor i potpisao ga, a nisu rekli ništa vezano uz naknadu za obradu kredita, niti o tome koja je njezina svrha i kako je određeno da iznosi 3,30 % od iznosa kredita.

18. Sud je u cijelosti prihvatio iskaz svjedoka Milivoja Postružin jer je logičan i uvjerljiv, a također, iz niti jednog dokaza u spisu ne proizlazi da je tuženik dao bilo kakve informacije potrošaču. Tuženik niti ne iznosi činjenicu koji zaposlenik banke je vodio pregovore s potrošačem oko sklapanja ugovora.

19. Ništetna je odredba čl. 3. ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada u iznosu od 3,30% od iznosa kredita.

20. U postupku nije sporno da je korisnik kredita platio tuženiku naknadu u iznosu od 277,05 € i to 18. travnja 2006.

21. Prema odredbi čl. 96. st. 1. ZZP-a ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a prema odredbi st. 2. tog članka, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od

strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

22. Prema odredbi čl. 102. st. 1. ZZP-a nepoštena odredba je ništava.

23. Iz iskaza svjedoka Milivoja Postružin proizlazi da se o odredbi o naknadi za obradu kredita nije pojedinačno pregovaralo, kao niti o ostalim odredbama, već je cijeli ugovor bio unaprijed pripremljen od strane banke. Niti iz jednog dokaza u spisu ne proizlazi da su tuženik i korisnik kredita pojedinačno pregovarali o predmetnoj odredbi.

24. U konkretnom slučaju banka nije prezentirala korisniku kredita o kakvim se točno stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi, niti o svrsi te naknade, a niti o razlozima koji opravdavaju naplaćivanje naknade u iznosu od 1,00% od iznosa kredita. Predmetni ugovor o kreditu predstavlja tipski ugovor kojeg je tuženik sastavio te se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo. Povrijeđeno je načelo savjesnosti i poštenja koje podrazumijeva da su svi sudionici u obveznom odnosu dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Tuženik nije dokazao opravdanost sporne naknade, već je u ugovoru samo navedeno da iznosi 1,00% od iznosa kredita. Iz toga ne proizlazi da su naknadom pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita. Korisnik kredita je iz ugovorne odredbe mogao zaključiti koji je iznos naknade s obzirom na to da je određen postotkom od ukupnog iznosa kredita, ali nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih).

25. Iz okolnosti da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru i da se o spornoj odredbi nije ni moglo pregovarati, kao i da u samom ugovoru nije navedena visina naknade, može se zaključiti da banka o interesima potrošača nije vodila računa.

26. Uzrokuje li se predmetnom spornom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ocjenjuje se ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade za obradu i odobravanje kredita, već i ocjenom da li bi neprihvatanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade).

27. Prema odredbi čl. 96. ZZP-a treba imati u vidu sve okolnosti prije i prilikom sklapanja samog ugovora, ostale ugovorne odredbe te narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora, sve s obzirom na vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu.

28. Odredba o naknadi za obradu kredita je unaprijed formulirana od strane tuženika te korisnik kredita nije mogao imati utjecaj na njezin sadržaj. Korisnik kredita nije imao mogućnost sklopiti ugovor o kreditu bez navedene odredbe, niti pregovarati o toj odredbi jer u tom slučaju ne bi mogao sklopiti ugovor o kreditu, odnosno tuženik ne bi pristao na sklapanje ugovora o kreditu bez te odredbe ili s drugačijom odredbom o naknadu za obradu kredita. Korisnik kredita je imao mogućnost samo ili prihvatiti ili ne prihvatiti ugovor kojeg je unaprijed formulirao tuženik. Tuženik nije postupao u dobroj vjeri i korisnik kredita kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti niti za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu i odobravanje kredita niti oko

njenog neprihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

29. Zbog toga je odredba čl. 3. ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu kredita ništetna sukladno odredbi čl. 96., 97. i 102. st. 1. ZZP-a.

30. Neosnovano se tuženik poziva na odredbu čl. 326. st. 2. ZOO-a kojom je propisano da ako je uzrok ništetnosti bila zabrana manjeg značenja, a ugovor u cijelosti ispunjen, ništetnost se ne može isticati. Suprotno tuženikovim navodima, korištenje nepoštenih i ništetnih odredbi u ugovorima o kreditu sklopljenim s potrošačima, ne predstavlja zabranu manjeg značaja.

31. Ništetnost odredbi o naknadama ne povlači za sobom ništetnost cijelog ugovora jer ugovor može opstati i bez tih odredbi sukladno odredbi čl. 324. st. 1. ZOO-a.

32. Prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

33. Dakle, posljedica ništetnosti predmetnih ugovornih odredbi je da svaka stranka vraća ono što je primila na temelju tih odredbi, tj. svaka stranka ima pravo na povrat onog što je dala.

34. Slijedom navedenog, obveza tuženika po osnovi ništetne odredbe o naknadama sukladno odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a je vratiti tužitelju iznos od 277,05 €.

35. Tuženikov prigovor zastare je neosnovan. Tražbina po osnovi povrata onoga što je stranka primila na temelju ništetne odredbe zastarijeva u općem zastarnom roku od 5 godina sukladno odredbi čl. 225. ZOO-a jer za tu tražbinu nije propisan poseban zastarni rok.

36. Zastara restitucijskog zahtjeva po osnovi ništetne odredbe o naknadi za obradu kredita počinje teći od pravomoćnosti presude kojom se utvrđuje ništetnost te odredbe što znači da zastara te tražbine još nije počela niti teći jer tužitelj u ovom postupku traži utvrđenje ništetnosti te odredbe (takvo stajalište zauzima Vrhovni sud Republike Hrvatske Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020.).

37. U odnosu na zatezne kamate prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Tuženik kao trgovac je morao znati i da je odredba o naknadama ništetna jer nije dao nikakve obavijesti korisniku kredita o toj naknadi, niti je to vidljivo iz ugovora. Zbog toga, zatezne kamate teku od dana izvršenih plaćanja. Stopa zatezne kamate određena prema odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a za ostale odnose jer tražbina ne proizlazi iz trgovačkog ugovora.

38. Odluka o troškovima postupka iz toč. III. i IV. izreke presude temelji se na odredbama čl. 154. st. 2. čl. 155. i čl. 164. st. 1. i 2. ZPP-a i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika Narodne novine, broj: 138/23, dalje: Tarifa)

39. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe, podneska od 16. studenog 2025. i 9. siječnja 2026. u iznosu od po 200,00 € (Tbr. 8. 1.), te za zastupanje na ročištu 4. ožujka 2026. i 2. lipnja 2026. u iznosu od po 200,00 € (Tbr. 9. 1. a), trošak pristupa na ročište za objavu presude u iznosu od 100,00 € (Tbr.9.3.), ukupno 1.100,00 €.

Tužitelju je priznat i zatraženi trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 33,18 € (čl. 1. i 2. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine, broj 118/2018 i 51/23; dalje: ZSP i Tar. br. 1. t. 1. Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi – Narodne novine, broj: 37/23 dalje: Uredba), kao i trošak sudske pristojbe na presudu Tbr. br. 2. t. 1. Uredbe u iznosu od 140,00 € . Dakle, tužitelju je priznat parnični trošak u iznosu od 1.273,18 € slijedom čega je odlučeno kao u toč. III. izreke presude.

40. Tuženik nije uspio u sporu pa je njegov zahtjev za nakanu parničnih troškova u iznosu od 1.000,00 € odbijen kao neosnovan i odlučeno kao u toč. IV. Izreke.

Zagreb, 12. lipnja 2026.

Sudac
Maja Jurovicki

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 dana od dana kada je održano ročište na kojem je presuda objavljena ako je stranka bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, odnosno u roku od 15 dana od primitka presude ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, a podnosi se putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku.

DNA

- tužitelju po punomoćniku
- tuženiku po punomoćniku
- kal 30 dana

Broj zapisa: **9-30889-535ed**

Kontrolni broj: **07886-f08c9-d4501**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=MAJA JUROVICKI, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.